

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **J. J.**, zastoupena Mgr. Dagmar Beníkovou, advokátkou se sídlem Legionářská 797/3, Olomouc, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Obec Přáslavice, se sídlem Přáslavice 23, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 24. 9. 2019, č. j. 64 A 34/2018 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Rozhodnutím stavebního úřadu Velká Bystřice ze dne 15. 6. 2015, č. j. MUVB/2011/3584/339/Sú/N3-5, stavební úřad zamítl žádost žalobkyně o výjimky z § 21 odst. 6 a § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhláška“) pro umístění stavby „dřevostavba-stáje pro koně“, spočívající v tom, že zastavěná plocha stájí je 97 m², včetně otevřeného přístřešku 159 m², výška hřebene sedlové střechy je 5,75 m a stavba je umístěna u hranice se sousedními pozemky, jižní roh se dotýká společné hranice pozemků parc. č. XA, XB a XC v k. ú. P., přičemž jihovýchodní stěna budovy je umístěna ve vzdálenosti 6 m od hranice s pozemkem

parc. č. XD. Druhým výrokem zamítl správní orgán I. stupně žádost žalobkyně o dodatečné povolení stavby – stájí.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 10. 2018, č. j. KÚOK 103148/2018, změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že první výrok doplnil odkazem na § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb. (správního řádu) a druhý výrok doplnil odkazem na § 129 odst. 2 stavebního zákona. Ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji zamítl rozsudkem ze dne 24. 9. 2019, č. j. 64 A 34/2018 - 37. Poukázal na to, že v minulosti došlo vícekrát ke zrušení prvostupňového rozhodnutí a v jednom případě rozhodnutí odvolacího správním soudem. Vždy se tak stalo pro vady řízení. Žalobkyně však nekonkretizovala, která z vytčených vad nebyla následně napravena. Rovněž nepřisvědčil názoru, že jednotlivá rozhodnutí byla překvapivá, neboť byla navzájem diametrálně odlišná. K tomu zdůraznil, že jednotlivá rozhodnutí byla vydávána vždy v závislosti na tvrzených skutečnostech a důkazech, jakož i v závislosti na právním názoru odvolacího orgánu. Jen to, že se navzájem liší, nelze považovat za jejich překvapivost. V otázce legitimního očekávání poukázal na svůj předchozí rozsudek v této věci ze dne 19. 12. 2017, kde uvedl, že žalobkyně nikdy nedisponovala pravomocným stavebním povolením k předmětné stavbě a postavená stavba se podstatně liší od stavby, kterou ohlásila u stavebního orgánu v roce 2010.

[4] Na udělení výjimky z obecných požadavků na výstavbu není právní nárok a je ponecháno na správním uvážení, zda bude konkrétní výjimka povolena či nikoli. Proto nepřisvědčil tvrzení žalobkyně o tom, že spoléhala, že pokud vyhoví doporučením stavebního úřadu, bude jí vyhověno. K tvrzení, že se jí nikdy nedostalo poučení, jaké dokumenty má v dané věci doložit a jaká její tvrzení jsou nedostatečná, poukázal na související judikaturu Městského soudu v Praze, podle které má-li stavebník důkazní povinnost ve vztahu k souladu stavby s obecnými požadavky na výstavbu, má logicky stejnou povinnost k podmínkám, za jejichž splnění lze povolit z těchto požadavků výjimku. Je to tedy žadatel, kdo musí uvést konkrétní důvody relevantní pro povolení výjimky, a unést tak důkazní břemeno, že se jedná o záměr, který nelze z objektivních důvodů řešit jinak než výjimkou. Musí rovněž prokázat, že nedojde k ohrožení chráněných hodnot vyjmenovaných v § 169 odst. 2 stavebního zákona. Správní orgán nemůže skrze poučovací povinnost suplovat nedostatky v povinnosti tvrzení a v důkazním břemenu a žadatele opakovaně vyzývat k doplnění konkrétních důkazů a tvrzení do doby, než bude moci rozhodnout v jeho prospěch. Správní orgán využil při aplikaci § 169 stavebního zákona svoji diskreční pravomoc a krajský soud neshledal, že by vybočil z mezí správního uvážení. Pokud přesto vyzval žalobkyni k doplnění žádosti o konkrétní skutečnosti prokazující splnění podmínek § 169 odst. 2 stavebního zákona, přesahoval jeho postup rámec jeho poučovací povinnosti.

[5] Podle krajského soudu musí existovat pro povolení výjimek závažný důvod, který vylučuje realizaci stavby v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu. Takový důvod musí být jednak dán a je nezbytné, aby byl stavebníkem specifikován.

pokračování

Rozpor s požadavky spočívá mimo jiné v nedodržení dvoumetrové vzdálenosti od společných hranic pozemků. Krajský soud se proto ztotožnil s žalovaným, že ve vztahu k této skutečnosti žalobkyně žádnou objektivní skutečnost netvrdila ani neprokázala, když všechna její tvrzení jsou toliko subjektivního rázu. Rovněž neprokázala, že povolením výjimky bude dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu. Tvrzení žalobkyně, že vyřešila hromadění hluku a odpadu u hranic se sousedním pozemkem (pozemek obce, kde se nachází sportovní hřiště) přístřeškem přímo u hranic pozemku, však samo o sobě nezakládá objektivní důvod, který by vylučoval umístění stájí i se samotným přístřeškem dále od této hranice. Žalobkyně rovněž neuvedla žádné důvody k potřebnosti navržené kapacity předmětné stavby (4 stájové boxy), která má přímou souvislost s překročením zastavěné plochy. Protože již tyto skutečnosti odůvodňují závěr žalovaného o nepovolení výjimek, nezabýval se krajský soud důvodností dalších žalobních tvrzení, které se k povolení výjimek vztahovaly.

[6] Žalobkyně nikdy nedisponovala pravomocným rozhodnutím, na základě kterého by mohla stavbu stájí provést, a nedošlo tak k nezákonnému zásahu do jejího vlastnického práva.

III.

[7] Proti rozsudku krajského soudu podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[8] Po obsáhlé rekapitulaci dosavadního průběhu řízení před správními orgány a krajským soudem namítla, že považuje za nesprávný závěr krajského soudu o tom, že v řízení neuváděla konkrétní důvody, které neumožnily předmětnou stavbu provést v souladu s obecnými požadavky na výstavbu. Důvod umístění stavby v co největší vzdálenosti od obytné části obce je důvod subjektivní, zejména za situace, kdy by ve stavbě měla být chována hospodářská zvířata, a byl ze strany sousedů od počátku namítán možný vznik zápachu. Zároveň i ochrana a vybudování vodního zdroje je důvodem objektivním. Poukázala na hromadění odpadků ze sousedního hřiště a hluk při konání obecních akcí. Výstavbou přístřešku a stavby tak odhlučnila svůj pozemek a rovněž zabránila, aby byl hromaděn odpad na jejím pozemku. Kdyby stavbu umístila dále od hranic pozemku, opět by došlo k závadnému stavu.

[9] Potřebnost navýšení kapacity předmětné stavby (4 stájové boxy), která souvisí s překročením zastavěné plochy, podle stěžovatelky logicky vychází z počtu chovaných koní a z hlediska zajištění standardních podmínek pro chov bylo nutno stavbu upravit, aby splňovala podmínky pro vybavení stájí a velikostní a výškové parametry stájových boxů, jak jsou dány právními předpisy.

[10] Stěžovatelka poukázala na to, že jí stavební úřad nejprve rozhodnutími ze dne 21. 3. 2011 a ze dne 18. 4. 2012 výjimku povolil, jakož i následně dodatečně povolil stavbu stájí. Na základě stejných potažmo dokonce doplněných podkladů bylo následně vydáno překvapivé rozhodnutí, které bylo za stejného stavu věcí diametrálně odlišné od původních.

[11] Stěžovatelka poukázala na § 2 odst. 4 správního řádu zakotvující zásadu, podle které dbá správní orgán mimo jiné na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Ty v souzené věci nastaly, neboť na základě shodných podkladů a shodných skutkových tvrzení byla vydána tři souhlasná a jedno zamítavé rozhodnutí. V důsledku řady nejen procesních pochybení jsou vydávána zcela odlišná rozhodnutí s rozpornými odůvodněními.

[12] Předmětná stavba byla dobudována již v dubnu 2011, je plně funkční a stěžovatelka považuje za nespravedlivé požadovat nyní odstranění stavby, když tato skutečnost není odůvodněna žádným sledovaným veřejným zájmem. Zdůraznila právo vlastnit majetek jako jedno ze základních lidských práv s tím, že vlastník by měl být omezen v tomto právu jen ve výjimečných případech, především v důsledku ochrany veřejného zájmu.

[13] Stěžovatelka rovněž zmínila zdravotní potíže své dcery, které jsou příčinou, proč se rozhodla v předmětné nemovitosti chovat koně.

IV.

[14] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl k námitce o porušení legitimního očekávání, že se touto otázkou zabýval již krajský soud v rozsudku ze dne 19. 12. 2017, kde podrobně vysvětlil, proč jí nepřisvědčil. Stěžovatelka nedoložila požadované podklady. Byla vyzvána, aby žádost o povolení výjimek doplnila o konkrétní skutečnosti prokazující splnění podmínek uvedených v § 169 odst. 2 stavebního zákona a v případě dodatečného povolení stavby dle § 129 odst. 2 stavebního zákona. Přestože stěžovatelka doplnila na základě výzvy obě žádosti, vyrozuměl ji správní orgán ještě před rozhodnutím ve věci, že řízení směřuje k zamítnutí žádosti o výjimky z důvodu nedostatečného doplnění žádosti. Žádosti nebyly podloženy žádnými konkrétními skutečnostmi, ze kterých by plynulo, že navrženým výškovým řešením bude dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

[15] Žalovaný zdůraznil povinnost dodržovat požadavky na výstavbu stanovené právními předpisy vždy, ledaže by to vzhledem ke konkrétním okolnostem nebylo možné. Pokud souladné řešení možné je, musí být preferováno i tehdy, pokud by právní předpis výslovně povoloval udělení výjimek. Výjimečné řešení nelze přijímat jen proto, že by stavebníkovi více vyhovovalo. Takovou výjimečnou okolnost nepředstavuje fakt, že je již stavební záměr proveden bez příslušného povolení resp. v rozporu s požadavky na výstavbu. Rovněž to není stavební úřad, kdo by měl chybějící skutečnosti namísto žadatele zjišťovat. Následně shrnul, co konkrétně stěžovatelka k jednotlivým navrhovaným výjimkám (k překročení maximální zastavěné plochy a výšky stavby, dodržení odstupové vzdálenosti od společných hranic pozemku) uvedla s tím, že se vždy jednalo o subjektivní tvrzení vedená snahou uspokojit vlastní potřeby, bez jakéhokoli vysvětlení, proč nemohly být dodrženy obecně platné požadavky na výstavbu.

[16] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

V.

pokračování

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] Podle § 169 odst. 1 a 2 stavebního zákona jsou právnické osoby, fyzické osoby a příslušné orgány veřejné správy povinny při územně plánovací a projektové činnosti, při povolování, provádění, užívání a odstraňování staveb respektovat záměry územního plánování a obecné požadavky na výstavbu [§ 2 odst. 2 písm. e)] stanovené prováděcími právními předpisy. Výjimku z obecných požadavků na výstavbu, jakož i řešení územního plánu nebo regulačního plánu odchýlně od nich lze v jednotlivých odůvodněných případech povolit pouze z těch ustanovení prováděcího právního předpisu, ze kterých tento předpis povolení výjimky výslovně umožňuje, a jen pokud se tím neohrozí bezpečnost, ochrana zdraví a života osob a sousední pozemky nebo stavby. Řešením podle povolené výjimky musí být dosaženo účelu sledovaného obecnými požadavky na výstavbu.

[20] Podle § 21 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. lze na pozemku rodinného domu dále umístit garáž a stavby a zařízení uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) bodech 1, 4 a 5, písm. d) bodě 5 stavebního zákona. Dále lze na pozemku rodinného domu umístit jednu stavbu pro podnikatelskou činnost, odpovídající svými parametry § 104 odst. 2 písm. d) stavebního zákona, není-li z prostorových a provozních důvodů možno zabezpečit uvedené funkce v rodinném domě. Podle § 103 odst. 1 písm. a) bod 4 stavební povolení ani ohlášení nevyžadují stavby pro chovatelství o jednom nadzemním podlaží o zastavěné ploše do 16 m² a do 5 m výšky.

[21] Podle § 25 odst. 5 uvedené vyhlášky nesmí být vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu menší než 2 m od společných hranic pozemků.

[22] Nutno předeslat, že v souzené věci nešlo o případ, kdy by specifické poměry v území, specifický charakter či tvar umísťované stavby, jakož případně atypický tvar pozemku, předurčovaly věc k posouzení, zda lze vzhledem ke konkrétním podmínkám povolit výjimku z obecných požadavků na výstavbu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2021, č. j. 7 As 5/2020 - 39). Nyní byla na předmětném pozemku fakticky umístěna a již realizována stavba a bylo k úvaze, zda je přípustné dosud protiprávní stav zhojit dodatečným povolením výjimek pro postup jsoucí objektivně v rozporu s požadavky na výstavbu. Kasační soud tyto důvody neshledal.

[23] Nejvyšší správní soud zdůraznil v rozsudku ze dne 27. ledna 2011, č. j. 1 As 96/2010 - 141, který rovněž řešil problematiku výjimek z požadavků na výstavbu v souvislosti se stavbou stájí pro koně u rodinného domu, že „*smyslem výjimek byl a je fakt, že obecně stanovené technické požadavky na výstavbu mohou být v řadě případů dle místních okolností příliš přísné. Možnost povolit výjimku předpokládá posouzení konkrétních okolností případu a zohlednění místních podmínek a vhodnosti stavby v dané lokalitě a typu zástavby. Jiná situace bude při umísťování staveb na pozemcích při rodinných domech ve městě, jiná*

na venkově, jiná v případě malého a již značně zastavěného pozemku, jiná v případě velmi rozlehlého pozemku, kde není žádný důvod jej nevyužít vhodně zvolenou stavbou. Citované ustanovení mělo vést k ukázněnějšímu využívání pozemků u rodinných domů, oproti nadměrnému využívání pozemků zastavováním těchto pozemků řadami dalších staveb, a to často staveb nevhodných v prostředí rodinných domů.“

[24] Pro povolení výjimky z obecně platného pravidla je z povahy věci třeba, aby nebylo možné v konkrétním případě postupovat podle obecně platného pravidla, tedy bez povolení výjimek dodržet obecné požadavky na výstavbu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s právním názorem Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 10 A 141/2011 - 120, podle kterého „*prvním předpokladem pro povolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu podle § 169 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006 je fakt, že se jedná o "jednotlivý odůvodněný případ". Pro povolení výjimky tedy musí existovat závažný důvod, tedy jinými slovy řečeno určité závažné důvody musí vylučovat, aby stavba byla realizována v souladu s obecnými technickými požadavky na výstavbu (tak, aby povolení výjimky nebylo třeba). Takovým důvodem není sám o sobě fakt, že stavebník o povolení takové výjimky požádal - jinými slovy přání stavebníka zde není oním dostatečným důvodem, který má zákon na mysli.*“ Žalovaný zcela v souladu s tímto předpokladem položil v žalobou napadeném rozhodnutí důraz na důležitost tohoto základního výchozího předpokladu (především str. 9 a 10 žalobou napadeného rozhodnutí). Lze toliko přitakat požadavku na dodržení povinností stanovených obecnými požadavky na výstavbu vždy, ledaže by to vzhledem ke specifickým konkrétním okolnostem věci nebylo možné. A naopak, jestliže by bylo možné situaci vyřešit v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, nebude zpravidla prostor pro řešení za pomoci udělené výjimky. Stejně tak nelze výjimečné řešení privilegiovat jen proto, že by v konkrétní situaci lépe vyhovovalo požadavkům a záměru stavebníka.

[25] Ve shodě s odůvodněním rozsudku krajského soudu v této věci je třeba poukázat rovněž na další související rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 11 A 123/2014 - 5, podle kterého „*pokud má stavebník v rámci řízení o dodatečném povolení stavby povinnost prokázat, že stavba je v souladu s obecnými požadavky na výstavbu, má logicky stejnou povinnost i ve vztahu k podmínkám, za kterých lze povolit výjimku z obecných požadavků na výstavbu.*“

[26] Argumentace stěžovatelky v řízení před žalovaným, jakož i před krajským soudem a v kasační stížnosti trpí, pokud jde o tato základní východiska, podstatnými deficity. Stěžovatelka obecně tvrdí, že osvědčila veškeré skutečnosti, které jsou podstatné pro udělení výjimky a tyto odůvodnila. Je však třeba připomenout, že na udělení výjimky není právní nárok. Správnímu orgánu nejsou dána k úvaze dvě rovnocenná řešení, z nichž jedno obecné požadavky na výstavbu splňuje a druhé předpokládá udělení výjimky. Jak již bylo zdůrazněno, udělení výjimky musí být výjimečné a nastupuje tehdy, pokud podle obecných požadavků na výstavbu nelze v konkrétním případě postupovat.

[27] Stěžovatelka v kasační stížnosti netvrdí, zda bylo možné obecné požadavky na výstavbu dodržet a pokud nikoli, tak proč. Svá tvrzení posouvá do roviny, proč zvolila řešení, pro které se nejprve rozhodla a pro které teprve následně (v souvislosti s řízením o dodatečném povolení stavby) žádala o povolení výjimky. Její tvrzení jsou nadto značně

pokračování

obecná. Nedodržení maximální výšky přístřešku (namísto 5 m byla realizována stavba o výšce 5,75 m) odůvodňuje zcela obecným důvodem větší stability stáje. Chybí jakékoli podrobnější vysvětlení např. k tomu, proč nebylo možné z konstrukčního hlediska dodržet maximální povolenou výšku, jakož i to, zda a jak se na výsledné výšce stavby projevilo, že rovněž konkrétní rozloha stáje se vymyká obecným požadavkům na výstavbu tohoto druhu stavby (max. 16 m²). Argumentace stěžovatelky tak vychází z něčeho, co by bylo třeba nejprve samostatně povolit; předpoklad, který by bylo třeba samostatně odůvodnit a případně jako výjimku povolit (větší rozloha) slouží jako výchozí a jediný pro tvrzení o nutnosti povolení výjimky z požadavku na maximální výšku.

[28] Obdobnými deficity trpí rovněž námitky týkající se nedodržení dvoumetrové vzdálenosti od hranice pozemků. Stěžovatelka netvrdí, že nebylo možné tento odstup v projednávané věci dodržet. Z nákresů, které jsou založeny ve správním spise, rovněž nic takového nevyplývá. Spíše předkládá důvody, pro které se rozhodla odstupovou vzdálenost nedodržet a proč bylo jí zvolené řešení podle jejího názoru lepší. Takové důvody již proto nemohou obstát. Stěžovatelkou předkládané důvody (tvrzené výtržnosti dětí na sousedním hřišti, házení různých předmětů na její pozemek, či tvrzená neúčelnost ponechávat podél hranice pozemku nevyužitý pás) jsou jednak velmi obecné a konkrétně nepodložené, ale především se nevztahují ke konkrétním územním či stavebním poměrům v území, které by mohly případně udělení výjimky odůvodňovat. Rovněž tvrzení, že stěžovatelka měla v úmyslu zachovat možnost vybudovat na pozemku studnu, která musí být ve vzdálenosti větší než 25 metrů od možného zdroje znečištění, je třeba chápat jako hypotetické, stěžovatelka ani netvrdí, jakou konkrétní studnu hodlala na pozemku vybudovat či již vybuďovala, kde se tato měla nacházet či zda byla taková studna součástí projektové dokumentace pro dodatečně povolované stavby. Proto ani takové tvrzení nemůže udělení výjimky odůvodnit.

[29] Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že povolením umístěné stavby nedochází k jejímu přesahu na sousední pozemek, je umožněna její údržba, svedení dešťových vod je neproblematické, nedochází ke stínění okolním budovám, je zajištěn přístup požární techniky atd. Uvádí, že tyto skutečnosti prokázala, není však zřejmé, zda je považuje za argument k povolení výjimky nebo míří až do návazného (byť souběžně vedeného) řízení o dodatečném povolení stavby. Nadále však platí, že ani tato tvrzení nevyvrací základní předpoklad pro případné povolení výjimky, a sice objektivní nemožnost umístit a realizovat stavbu v souladu s právními předpisy stanovenými pravidly.

[30] Souhrnně vzato se tak Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry krajského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatelka nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamena, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, stejně jako odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaného a kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních a odvolacích, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[31] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[32] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

[33] Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly, a ani právo na náhradu řízení neuplatnila (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. února 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu